

[Knuud Bro.]

vil anerkende selv de mest enkle kendsgerninger, såsom at der er begrænset plads i hvert lokale.

Man kan selvfølgelig, som planlægningsrådet foreslår, foretage en lodtrækning, hvis man endelig er nødt til at begrænse tilgangen. Det forekommer mig at være den pauvreste vej af alle, at man ikke vil lægge bare et eneste fornuftskriterium til grund for sin udvælgelse. Men man kan selvfølgelig forsvare det på samme måde som „el“ i Information for den 27. maj; han gik ind for, at man skulle følge planlægningsrådets flertals forslag om lodtrækning, for, som han sagde, så har man urimeligheden for øje hele tiden. Det er så åbenlyst urimeligt, mener han, at hvis man bare vælger den vej, så vil man også hurtigt forlade den igen. Det er en noget mærkelig måde at argumentere på, jeg kan i hvert tilfælde ikke anbefale den. Jeg synes, det er forstandigt, at man tænker over, hvilke kriterier man kan lægge til grund, og så opstiller de bedst tænkelige af de kriterier, som der her er tale om. Det frie studium har min største sympati og hele min idealitet, men det er en gang imellem nødvendigt at tænke med sit hoved, ikke bare på intelligenskvotienter, men også på, hvordan man faktisk kan udnytte det apparat, der er til rådighed.

Til sidst vil jeg sige til ministeren: jeg synes, at ministeren skulle få en uvildig instans til at undersøge kapacitetsudnyttelsen på universiteterne. Jeg stiller mig meget tvivlende over for, om kapaciteten faktisk er udnyttet på vore universiteter og læreanstalter. Vi laver jo ikke en adgangsbegrænsning for at hindre folk i at studere, men fordi vi ønsker at udnytte den til rådighed stående kapacitet. Det ville derfor være væsentligt for os at få en undersøgelse af, om den faktisk udnyttes. Hvis den ikke gør det, så har vi en reserve, og det tror jeg ville være meget væsentligt at få frem.

Endelig vil jeg rejse det spørgsmål: ville det ikke være en idé, at man også på universiteter og højere læreanstalter gik over til edb-planlægning? Det har længe undret mig, at man netop her ikke har taget en ny teknik i brug.

Det er som sagt min opfattelse, at ved at lave sådanne undersøgelser og ved i højere grad at udnytte universiteternes kapacitet,

vil man kunne løse noget af det problem, vi står over for, men tilbage er, at der kan opstå sådanne pressituationer i systemet, at vi er nødt til at begrænse tilgangen til de enkelte fag, i hvert tilfælde for en periode, og så synes jeg, vi har fundet den bedst mulige af de løsninger, der er til rådighed.

Robert Christensen: Fra venstres side mener vi stadig væk, at det af ministeren fremsatte forslag om punktvis adgangsbegrænsning er rigtigt. Vi kan ikke se, at der kan være noget forkert over for de studerende i at gennemføre det, for det er jo sådan, at hvis der til en studieretning melder sig mange flere, end der er plads til, og man er pligtig at optage dem alle, så kan det føre til et sådant kaos inden for studiet med lokale- og lærermangel, at alle i studiet bliver forsinket og dermed bliver senere færdig. Det kan godt være en fordel, at nogle af dem kommer til at vente et år, ja, det kan endda tænkes at gå sådan, at de, der kommer til at vente et år, kan blive tidligere færdig, end hvis vi slipper dem alle ind i et eventuelt kaos.

Det er blevet sagt fra den socialdemokratiske ordfører her i dag, at en punktvis adgangsbegrænsning havde social slagside. Det tvivler jeg stærkt på er rigtigt, for vi har også beviser for det modsatte. Der er ingen tvivl om, at det i almindelighed vil være sådan, at unge mennesker, der kommer fra et socialt dårligere miljø, vil have en stærkere motivation til at gennemføre deres studium og derfor vil gøre mere ved det og hurtigere blive færdig, mens der derimod kan komme en del fra andre miljøer, som måske ikke har den stærke motivation, og som dermed kan være med til at sinke og trække uddannelsen i langdrag.

Vi mener altså stadig væk, det er rigtigt, at vi får den mulighed for punktvis adgangsbegrænsning, hvis der viser sig i fremtiden at være brug for den; fra venstres side er vi da selvfølgelig glade, hvis det skulle vise sig, at der ikke er brug for den. Vi har også i betænkningen opfordret ministeren til inden for mulighedernes grænse at udbygge lokalekapaciteten og at skaffe de nødvendige lærerkræfter, stadig væk, hvis det er muligt, sådan at vi ikke ad denne vej skal blive tvunget til en adgangsbegrænsning.

Når den skal gennemføres, så må det være